

ಸಹಾಯಕವಾಗುವುದು. ಇದು ಭಗವಂತನನ್ನು ಪಡೆಯುವ ಹಂಬಲವನ್ನು ತೀವ್ರಗೊಳಿಸಿ, ತನ್ನ ಸಾಧನೆಗಳಲ್ಲಿನ ಅತ್ಯಪ್ಪಿಯನ್ನು ಬಲಗೊಳಿಸುವುದು. ಇದೇ ವ್ಯಾಕುಲತೆ. ಈ ವ್ಯಾಕುಲತೆಯೇ ಧ್ಯಾನವಾದಾಗ ಭಗವಂತ ಅಂತರಂಗದೊಳಗೆ ತಾನಾಗಿಯೇ ವ್ಯಕ್ತನಾಗುವನು. ಇದೇ ಆತ್ಮದರ್ಶನ.

ಭಗವಾನರು ಜಪಸಾಧನೆ ಮತ್ತು ಆತ್ಮಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರದ ವಿಚಾರವನ್ನು ಮತ್ತಷ್ಟು ವಿವರಿಸಿದರು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪ ದೂರದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತಿದ್ದ ಒಬ್ಬ ಕುತೂಹಲಿ ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ಭಕ್ತ, ಸೃಷ್ಟಿ ಮತ್ತು ಅದರ ಕಾರಣವನ್ನು ಕುರಿತು ಸ್ವಲ್ಪ ಜೋರಾಗಿ ಪ್ರಶ್ನೆ ಕೇಳಿದ: 'ಕೆಲವು ಶಾಸ್ತ್ರಗ್ರಂಥಗಳು ಬ್ರಹ್ಮನ ಕರ್ಮಾನುಸಾರ ಸೃಷ್ಟಿಯಾಗುವುದು ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತವೆ, ಮತ್ತೆ ಕೆಲವು ಗ್ರಂಥಗಳು ಜೀವಿಗಳ ಕರ್ಮಾನುಸಾರ ಸೃಷ್ಟಿ ಎನ್ನುತ್ತವೆ. ಇದರಲ್ಲಿ ಯಾವುದು ಸರಿ?' ಶ್ರೀ ಭಗವಾನರು ಈ ಗೊಂದಲವನ್ನು ಪರಿಹರಿಸಬೇಕೆಂಬುದು ಆತನ ಅಪೇಕ್ಷೆಯಾಗಿತ್ತು. ಶ್ರೀರಮಣರು ತಮ್ಮ ಕರುಣಾಪೂರ್ಣ ದೃಷ್ಟಿಯನ್ನು ಅವನೆಡೆಗೆ ಬೀರಿ, ಭಗವದ್ಗೀತೆಯ ಮತ್ತೊಂದು ಶ್ಲೋಕವನ್ನು ಉದ್ಧರಿಸುತ್ತ ಜಪದ ವಿಷಯವನ್ನೇ ವಿವರಿಸಿದರು:

**ಯೋಗಯುಕ್ತೋ ವಿಶುದ್ಧಾತ್ಮಾ ವಿಚಿತಾತ್ಮಾ ಜಿತೇಂದ್ರಿಯಃ |
ಸರ್ವಭೂತಾತ್ಮಭೂತಾತ್ಮಾ ಕುರ್ವನ್ನಪಿ ನ ಲಿಪ್ಯತೇ || (೫.೭)**

(ಯೋಗದಿಂದ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಶುದ್ಧಗೊಳಿಸಿ, ಕರ್ತವ್ಯಗಳನ್ನು ಭಕ್ತಿಯಿಂದ ನೆರವೇರಿಸುತ್ತಾ, ಇಂದ್ರಿಯಗಳ ಮೇಲೆ ಹಿಡಿತ ಸಾಧಿಸಿ ಎಲ್ಲ ಜೀವಿಗಳಿಗೂ ಆತ್ಮವಾಗಿರುವ ಆತ್ಮವನ್ನು ಗ್ರಹಿಸಿದವನು ಯಾವ ಕರ್ಮ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರೂ ಅದು ಅವನಿಗೆ ಅಂಟುವುದಿಲ್ಲ.)

ಈ ಗೀತಾಶ್ಲೋಕವನ್ನೇ ಆಧಾರವಾಗಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಶ್ರೀಭಗವಾನರು ೨೫ ನಿಮಿಷಗಳಿಗೂ ಹೆಚ್ಚು ಕಾಲ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ವಿಚಾರಗಳನ್ನು ವಿವರಿಸಿದರು. ಹಾಲ್‌ನಲ್ಲಿ ನೆರೆದಿದ್ದ ಭಕ್ತರು ಆತ್ಮಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರವನ್ನು ಕುರಿತಾದ ಅವರ ಪವಿತ್ರ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಆಸ್ವಾದಿಸಿದರು. ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಜ್ಞಾನಾಕಾಂಕ್ಷಿಯಾದವನು ಮೊದಲು ಮಂತ್ರವನ್ನು ಶ್ರದ್ಧೆ, ಭಕ್ತಿಗಳಿಂದ ಜೋರಾಗಿ ಜಪಿಸುತ್ತಾನೆ. ಭಗವತ್ಪ್ರೇಮ ದೃಢವಾಗುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಜಪವು ಅಂತರ್ಮುಖವಾಗುತ್ತದೆ. ಶರೀರ, ಇಂದ್ರಿಯ, ಮನಸ್ಸುಗಳು ಇದರಿಂದ ಶುದ್ಧವಾಗುತ್ತವೆ. ಆಗ ನಾನು, ನನ್ನದು ಎಂಬ ಭಾವ ದೂರವಾಗುತ್ತದೆ. ಎಲ್ಲ ಜೀವಿಗಳಲ್ಲಿರುವ ಪರತತ್ವದೊಡನೆ ಸಹಸ್ಪಂದನೆ ಹೊಂದಿ ಎಲ್ಲೆಲ್ಲೂ ಪರಮಾತ್ಮನನ್ನು ಕಾಣುತ್ತಾನೆ. ಮಂತ್ರದ ಪ್ರಭಾವ ಜ್ಞಾನಾಕಾಂಕ್ಷಿಯ ಎಲ್ಲ ಚಟುವಟಿಕೆಗಳಿಲ್ಲ ಎದ್ದು ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಹೀಗೆ ಅವನು ಮಂತ್ರಮಯನಾಗಿಬಿಡುತ್ತಾನೆ. ತಾನು ಮಾಡಿದ ಕರ್ಮಗಳ ಫಲಕ್ಕೆ ಅಂಟಿಕೊಳ್ಳದೆ ಎಲ್ಲವೂ ಭಗವದರ್ಪಿತವಾಗಿ ಪರಿವರ್ತಿತವಾಗುತ್ತದೆ.

ಆ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನು ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಸೃಷ್ಟಿಯನ್ನು ಕುರಿತ ತನ್ನ ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನು ಕೇಳಿದ. ಆದರೆ ಈ ಬಾರಿ ಭಗವಾನರು, ತಾವು ಈಗತಾನೇ ವಿವರಿಸಿದ ಕ್ರಮವನ್ನು ಅನುಸರಿಸಿ ಸಾಧನೆ ಮಾಡಿದರೆ ಅವನ ಎಲ್ಲ ಸಮಸ್ಯೆಗಳಿಗೂ ಉತ್ತರ ತನ್ನಿಂದ ತಾನೇ ಸ್ಫುರಿಸುವುದು; ಒಬ್ಬ ತನ್ನೊಳಗೆ ಮುಳುಗಿದನೆಂದರೆ ಮನಸ್ಸು 'ಆತ್ಮ'ದಲ್ಲಿ ಲೀನವಾಗುತ್ತದೆ. ಅಂತೆಯೇ ಭಕ್ತ, ಭಗವಂತ, ಪವಿತ್ರಗ್ರಂಥ ಈ ಭೇದಗಳೆಲ್ಲ ಭಗವಂತನ ಬೆಳಕಿನಲ್ಲಿ ಲೀನವಾಗುತ್ತವೆ - ಎಂದು ಉತ್ತರಿಸಿದರು. ❀

ಸ್ವಾಮಿ ವಿವೇಕಾನಂದರ ಭಾವಗಾಂಭೀರ್ಯ

ಸ್ವಾಮಿ ತುರಿಯಾನಂದರು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ, "ಸ್ವಾಮೀಜಿಯವರ ಸತ್ವಗುಣ ಎಂತಹುದಾಗಿತ್ತು? ನಾನು ಅವರೊಂದಿಗೆ ವಾಸಿಸುತ್ತಿದ್ದಾಗ ಅದನ್ನು ಕಣ್ಣಾರೆ ಕಂಡಿದ್ದೇನೆ. ಅವರು ರಾತ್ರಿ ೯.೦೦ ಗಂಟೆಗೆ ಧ್ಯಾನಕ್ಕೆ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ೫.೦೦ ಗಂಟೆಗೆ ಧ್ಯಾನ ಮುಗಿಸಿ ಎಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಸೊಳ್ಳೆಗಳು ಅವರ ದೇಹವನ್ನು ಕಂಬಳಿಯ ಹಾಗೆ ಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡರೂ ಅವರಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವರಿಗೆ ತಮ್ಮ ಇಂದ್ರಿಯ, ಮನಸ್ಸುಗಳ ಮೇಲೆ ಪೂರ್ಣ ಸ್ವಾಮ್ಯವಿದ್ದಿತು. ಆದರೆ ಅವರಿಗೆ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಗೊತ್ತಿತ್ತು, ರಜೋಗುಣ ವೃದ್ಧಿಯಾಗದೆ ನಮ್ಮ ಭಾರತ ವಿಕಾಸವಾಗಲಾರದು. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಅವರು ನಿಷ್ಕಾಮ ಕರ್ಮಯೋಗವನ್ನು ವಿಧಿಸಿದರು. ತನ್ನ ಜೀವನ ಮತ್ತು ತನ್ನ ಆಶೋತ್ತರಗಳನ್ನು ತ್ಯಾಗ ಮಾಡದೆ ವ್ಯಕ್ತಿ ಇನ್ನೊಬ್ಬರಿಗೆ ಒಳಿತನ್ನು ಮಾಡಲಾಗದು. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಅಪಾರ ಸಹನೆ ಮತ್ತು ಮಾನವ ಅನುಕಂಪ ಬೇಕು. ಇದು ಸ್ವಾಮೀಜಿಯವರು ಹೇಳಿಕೊಟ್ಟ ಸೇವಾಧರ್ಮ"

ಅವರ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವ ಅತಿ ಗಂಭೀರವಾಗಿತ್ತು, ಆಳವಾಗಿತ್ತು. ಅವರು ತಮ್ಮ ಭಾವದಲ್ಲಿದ್ದಾಗ ಅನ್ಯಮನಸ್ಕರಾಗಿದ್ದಂತೆ ತೋರುತ್ತಿತ್ತು. ಅವರನ್ನು ಸಮೀಪಿಸಲು ಭಯವಾಗುವಂತಿತ್ತು ಅವರ ಭಾವಗಂಭೀರ್ಯ. ಆದರೆ ಅತಿ ಆಕರ್ಷಕ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವ ಅವರದಾಗಿತ್ತು ! ಅವರ ಕಮಲದಳದಂತಹ ವಿಶಾಲ ನೇತ್ರಗಳು ಸದಾ ದಯಾರ್ಧ್ರವಾಗಿದ್ದವು. ಸ್ವಾಮಿ ಶಾರದಾನಂದರು, "ಅವರ ಕಣ್ಣುಗಳನ್ನು ಹೇಗೆ ತಾನೆ ವರ್ಣಿಸಲಿ?" ಎನ್ನುತ್ತ ಮೌನರಾಗುತ್ತಾರೆ !

ಸ್ವಾಮಿ ಜೀತನಾನಂದರ 'Various Facts of Swami Vivekananda' ಲೇಖನ, 'Samvit' ಪತ್ರಿಕೆ ಅನು: ಮಾತಾ ತ್ಯಾಗಮಯೀ

ನೆನಪಿನಂಗಳದಲ್ಲಿ ಮೂವರು ಶ್ರೇಷ್ಠ ಸಂನ್ಯಾಸಿಗಳು

ಭಾಗ-೧

ಸ್ವಾಮಿ ಶ್ರೀಧರಾನಂದ

ಸ್ವಾಮಿ ಮಾಧವಾನಂದಜಿ ಮಹಾರಾಜ್

ಪೀಠಿಕೆ

ನಾವೆಲ್ಲರೂ ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರ ಶಿಷ್ಯಂದಿರೇ. ಯಾವ ಸೌಭಾಗ್ಯದಿಂದ ನಾನು ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣ ಮಹಾಸಂಘವನ್ನು ಸೇರಿ ಅಮೂಲ್ಯವಾದ ಸಂಪತ್ತನ್ನು ಗಳಿಸಿದನೋ ಅದರ ಬಗ್ಗೆ ಒಂದೆರಡು ಮಾತುಗಳನ್ನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಈ ಸಂಪತ್ತು ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಸಂಪತ್ತು. ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರ ನೇರ ಶಿಷ್ಯರ ಪದತಲದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು, ಅವರನ್ನು ಕಾಡಿ ಬೇಡಿ, ಒಂದೊಂದು ಬಾರಿ ಅವರಿಂದ ಹೊಡೆಸಿಕೊಂಡು ಎಂಥೆಂಥ ಅಮೃತದಂತಹ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಹಾಗೂ ಅವರ ನೆನಪಿನ ಕಥೆಗಳನ್ನು ಕೇಳಿದನೋ ಅವೆಲ್ಲ ನನ್ನ ಹೃದಯವನ್ನು ಚಿರಕಾಲ ಪೋಷಿಸಿವೆ. ಅಂಥ ಮೂವರು ಶ್ರೇಷ್ಠ ಸಂನ್ಯಾಸಿಗಳ ಹೆಸರು ಈಗ ನನ್ನ ನೆನಪಿಗೆ ಬರುತ್ತಿದೆ. ಯಾವಾಗ ನಾನು ಬೇಲೂರು ಮಠವನ್ನು ಸೇರಿ ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರ ಆಶ್ರಯವನ್ನು ಪಡೆದನೋ, ಆಗ

ಆಸ್ತೇಲಿಯದ ಸಿಡ್ನಿಯಲ್ಲಿರುವ ವೇದಾಂತ ಸೆಂಟರ್‌ನ ಅಧ್ಯಕ್ಷರಾದ ಸ್ವಾಮಿ ಶ್ರೀಧರಾನಂದರು ೨೦೦೮ರ ಜನವರಿ ೯ ರಂದು 'ಉದ್ಘೋಷ ಕಾರ್ಯಾಲಯ'ದಲ್ಲಿ ನೀಡಿದ ಭಾಷಣವನ್ನು ಆಧರಿಸಿ ಈ ಸ್ಮೃತಿಲೇಖನವನ್ನು ಬರೆಯಲಾಗಿದೆ. ರಾಮಕೃಷ್ಣ ಮಹಾಸಂಘದ ಬಂಗಾಳಿ ಮಾಸಪತ್ರಿಕೆ 'ಉದ್ಘೋಷ'ದ ಸೆಪ್ಟೆಂಬರ್ ೨೦೧೨ರ ವಿಶೇಷ ಸಂಚಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟವಾದ ಈ ಲೇಖನದ ಕನ್ನಡಾನುವಾದವನ್ನಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟಿಸುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ಅನು: ಸ್ವಾಮಿ ಜ್ಞಾನಯೋಗಾನಂದ

ಇವರೆಲ್ಲರೂ ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಮಹಿಮೆಯ ಉತ್ತುಂಗ ಶಿಖರದಲ್ಲಿ ವಿಹರಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವರೇ ಸ್ವಾಮಿ ಮಾಧವಾನಂದಜಿ, ಸ್ವಾಮಿ ಶಾಂತಾನಂದಜಿ ಹಾಗೂ ಸ್ವಾಮಿ ಜಗದಾನಂದಜಿ. ನಾನು ಸ್ವಾಮಿ ವಿರಜಾನಂದರ ದರ್ಶನ ಹಾಗೂ ಅವರಿಂದ ಮಂತ್ರ ದೀಕ್ಷೆಯನ್ನು ಪಡೆಯುವ ಭಾಗ್ಯ ಹೊಂದಿದ್ದೆ. ಆದರೆ ಅವರ ಬಗ್ಗೆ ನಾನು ಹೆಚ್ಚಿನೂ ಹೇಳಲಾರೆ - ಏಕೆಂದರೆ ಆಗ ಅವರ ಆರೋಗ್ಯ ಚೆನ್ನಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಉಳಿದ ಮೂವರೊಂದಿಗೆ ನನಗುಂಟಾದ ಒಡನಾಟದ ಬಗ್ಗೆ ನನಗೆ ಎಷ್ಟು ಸಾಧ್ಯವೋ ಅಷ್ಟನ್ನು ಈಗ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ.

ಸ್ವಾಮಿ ಮಾಧವಾನಂದರು

೧೯೪೭ನೇ ಇಸವಿಯ ನವಂಬರ್ ೧೭ರಂದು ನಾನು ಸಂನ್ಯಾಸಿಯಾಗುವ ಉದ್ದೇಶದಿಂದ ಮನೆ ಬಿಟ್ಟು ಬಂದೆ. ನನ್ನ ಗುರು ಸ್ವಾಮಿ ವಿರಜಾನಂದರು ನಿರ್ದೇಶಿಸಿದ್ದರು: ಸಂನ್ಯಾಸಿಯಾಗುವ ಮೊದಲು ತಾಯಿ, ತಂದೆಯರ ಆಶೀರ್ವಾದ ಪಡೆದು, ಅವರೇ ನನ್ನನ್ನು ಬೇಲೂರು ಮಠಕ್ಕೆ ಸೇರಿಸಿಕೊಳ್ಳುವಂತೆ ಹೇಳಬೇಕು, ಎಂಬುದಾಗಿ. ಅವರು ಹಾಗೆ ಮಾಡಿದರೆ ಮಾತ್ರ ನಾನು ಸಂನ್ಯಾಸಿಯಾಗಬಲ್ಲೆ. ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರ ಕೃಪೆಯಿಂದಾಗಿ ಹಾಗೆಯೇ ಆಯಿತು. ಇದರ ನಂತರವೇ ನನಗೆ ಸ್ವಾಮಿ ಮಾಧವಾನಂದಜಿಯವರ ಪರಿಚಯವಾಯಿತು. ನಾನು ರಾಮಕೃಷ್ಣ ಮಹಾಸಂಘವನ್ನು ಸೇರಿದ ದಿನವೇ ಪಾರ್ವತಿ ಮಹಾರಾಜರು (ಸ್ವಾಮಿ ಶಾಂತ ಸ್ವರೂಪಾನಂದಜಿ) ನನಗೆ ಹೇಳಿದರು, "ಸಲಿಲ್, ನಮ್ಮ

ಸಂಘದಲ್ಲಿ ಇದೊಂದು ನಿಯಮ, ಆಶ್ರಮ ಸೇರಿಕೊಳ್ಳುವವರು ಮೊದಲು ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರಿಗೆ ಪ್ರಣಾಮ ಮಾಡಬೇಕು. ನಡೆ, ಮೊದಲು ನಾವು ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರಿಗೆ ಪ್ರಣಾಮ ಮಾಡೋಣ. ಅನಂತರ ಇತರ ಸಾಧುಗಳ ಪರಿಚಯ ಮಾಡಿಸುತ್ತೇನೆ.” ಪ್ರಣಾಮ ಇತ್ಯಾದಿ ಮುಗಿದ ನಂತರ ಪಾರ್ವತಿ ಮಹಾರಾಜರು ನನ್ನನ್ನು ಸ್ವಾಮಿ ಮಾಧವಾನಂದಜಿಯವರ ಕೋಣೆಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋದರು. ಇದೇ ನನ್ನ-ಅವರ ಪ್ರಥಮ ಭೇಟಿ. ನಾನು ಅವರಿಗೆ ಪ್ರಣಾಮ ಮಾಡಿದೆ. ಶಾಂತಾನಂದಜಿ, ಮಾಧವಾನಂದಜಿ ಇಬ್ಬರದೂ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಸ್ವಭಾವ; ಆದರೆ ಅವರಿಬ್ಬರೂ ನಿಸ್ಸಂದೇಹವಾಗಿಯೂ ಜೀವನ್ಮುಕ್ತ ಪುರುಷರು ಎಂದು ನನ್ನ ಅಲ್ಪಮತಿಗೆ ತಿಳಿಯಿತು. ಅವರಿಬ್ಬರ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವ ಎರಡೂ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಎನ್ನುವಂತಿತ್ತು. ಇರಲಿ, ಪಾರ್ವತಿ ಮಹಾರಾಜರತ್ತ ನೋಡಿದ ಅವರು, “ಯಾರು ಈ ಹುಡುಗ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದರು. ಪಾರ್ವತಿ ಮಹಾರಾಜ್ ನನ್ನ ಪರಿಚಯ ಮಾಡಿಕೊಟ್ಟರು. ನಾನೆಂದೆ, “ಮಹಾರಾಜ್, ನಾನು ಸಂನ್ಯಾಸಿಯಾಗುತ್ತೇನೆ.” ಸ್ವಾಮಿ ಮಾಧವಾನಂದಜಿ ನನ್ನ ಕಡೆ ನೋಡುತ್ತಾ ಹೇಳಿದರು, “ನಿನ್ನ ಮುಖ ನೋಡಿದರೆ ನೀನು ಆದರ್ಶವಾದಿ ಅನ್ನಿಸುತ್ತದೆ, ಕನಸು ಕಾಣುವವನು ಅಂತ ಅನ್ನಿಸುತ್ತದೆ. ನನಗೆ ನೋಡು, ಯಾವುದು ಒಳ್ಳೆಯದು ಯಾವುದು ಕೆಟ್ಟದ್ದು ಅಂತ ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಗೊತ್ತಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ನೀನು ಇನ್ನೂ ನನ್ನೊಂದಿಗೆ ಪರಿಚಯ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿಲ್ಲ, ಮಾತುಕತೆಯಾಡಿಲ್ಲ. ನಾವು ಯಾವ ರೀತಿಯ ಮನುಷ್ಯರು ಅಂತ ಪರಸ್ಪರ ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿಲ್ಲ. ನೀನು ಎಂಥಾ ಹುಡುಗ ಎನ್ನುವುದೂ ನನಗೆ ಗೊತ್ತಾಗಿಲ್ಲ. ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ ಬಂದು ಮೇಲೆಬಿದ್ದು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದೀಯ, ನೀನು ಸಂನ್ಯಾಸಿಯಾಗುತ್ತೀಯಾ ಅಂತ! ಹಾಗಿದ್ದರೆ ಕೇಳು, ನೀನು ಇಲ್ಲಿ ಬಂದು ಬಿಟ್ಟಿದ್ದೀಯಾ, ನಿನ್ನನ್ನು ನಾನು ಹಿಂದಕ್ಕೆ ಕಳುಹಿಸಲಾರೆ. ಆದರೆ ನಾನು ಒಂದೆರಡು ಮಾತು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ, ಅದನ್ನು ಯಾವಾಗಲೂ ನೆನಪಿನಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೋ” ಎಂದರು. ಆಗ ನನಗೆ ತುಂಬ ಭಯವಾಯಿತು. ಅವರು ರಾಮಕೃಷ್ಣ ಮಠ ಮತ್ತು ಮಿಷನ್ನಿನ ಜನರಲ್ ಸೆಕ್ರೆಟರಿ ಮಹಾರಾಜರು. ನಾನು ಕೈ ಜೋಡಿಸಿ ಹೇಳಿದೆ, “ಆಗಲಿ, ಮಹಾರಾಜ್.” ಅನಂತರ ನಾನು ಗಮನಿಸಿದೆ, ಅವರು ನಡುನಡುವೆ ಇಂಗ್ಲಿಷ್‌ನಲ್ಲಿ ಮಾತನಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ತುಂಬ ಸೊಗಸಾಗಿತ್ತು ಅವರ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಭಾಷೆ. ಈ ಸಲವೂ ಅವರು ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಮಿಶ್ರಿತ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ನನಗೆ ಹೇಳಿದರು, “ನೋಡಯ್ಯಾ, ನೀನು ಈ ರೀತಿ ಯೋಚಿಸಬೇಡ- Ramakrishna Mission is something which is created in the heaven and has dropped from the sky ಅಂತ. ಇದು ಯಾವುದೇ isolated world ಅಲ್ಲ; ಇಲ್ಲಿ ನೀನು every cross-section of human society - from the best to the worst - ಎಲ್ಲ ಬಗೆಯ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳನ್ನು ನೋಡುತ್ತೀಯೆ. ಅವರ ನಡುವೆಯೇ ನೀನು struggle ಮಾಡುತ್ತ, you have to workout your

destiny to reach your goal. ನೀನು ಹಾಗೆ ಮಾಡಬಲ್ಲೆಯಾದರೆ ಆಗ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ, ನೀನು ಸಾಹಸಿ ಹುಡುಗ ಅಂತ.” ಇದೇ ಅವರ ಕೋರಿಕೆಯಾಯಿತು.

ಇಲ್ಲಿ ಒಂದು ಸ್ವಾರಸ್ಯಕರವಾದ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ವಿಷಯ ಸ್ವಾರಸ್ಯಕರವಾಗಿದ್ದರೂ, ಅದರ ಹಿಂದೆ ಮಹತ್ವಪೂರ್ಣವಾದ ಒಂದು ಬೋಧನೆ ಇದೆ. ಮಾಧವಾನಂದರು ಎರಡು ವರ್ಷಗಳ ಕಾಲ ವಿಶ್ರಾಂತಿಗಾಗಿ ಕಾಶಿಗೆ ಬಂದಿದ್ದರು. ಅವರು ಅತ್ಯಂತ ಗಂಭೀರ ಸ್ವಭಾವದವರೆಂದು ಅವರ ಬಳಿಗೆ ಯಾರೂ ಹೋಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಆಗ ಕಾಶಿ ಸೇವಾಶ್ರಮದ ಸೆಕ್ರೆಟರಿಯಾಗಿದ್ದವರು ಬುದ್ಧ ಮಹಾರಾಜರು. ಒಂದು ದಿನ ಅವರು ನನ್ನನ್ನು ಕರೆದು, “ಸಲೀಲ್, ನೀನು ಮಹಾರಾಜರ ಹತ್ತಿರ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೋಗಿಬಂದು ಮಾಡಬೇಕು, ಮಾತುಕತೆ ಆಡಬೇಕು. ಯಾರನ್ನೂ ಈ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಒಪ್ಪಿಸಲಾಗಲಿಲ್ಲ. ನೀನು ಅವರ ಸೇವಕನಾಗಿ ಈ ಕೆಲಸ ಮಾಡಬಲ್ಲೆಯಾ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದರು. ಅದಕ್ಕೆ ನಾನು, “ಮಹಾರಾಜ್, ಸಂತೋಷವಾಗಿ ಆ ಕೆಲಸ ಮಾಡಬಲ್ಲೆ” ಎಂದೆ. ನಿಜವಾಗಿಯೂ ನಾನು ಈ ಕೆಲಸವೇ ಬೇಕೆಂದು ಬಯಸಿದ್ದೆ. ಆದರೆ ಭಯದಿಂದ ಯಾರಿಗೂ ಹೇಳಿರಲಿಲ್ಲ. ಇದನ್ನೇ ಯಾರಾದರೂ ನನಗೆ ಹೇಳಿದ್ದರೆ ಚೆನ್ನಾಗಿತ್ತು ಎಂದುಕೊಂಡಿದ್ದೆ. “ಅಬ್ಬಾ, ಬದುಕಿಕೊಂಡೆ” ಎನ್ನುತ್ತ ಬುದ್ಧ ಮಹಾರಾಜರು ನನ್ನನ್ನು ಸ್ವಾಮಿ ಮಾಧವಾನಂದರ ಬಳಿಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋದರು. “ಮಹಾರಾಜ್, ನೀವು ಎಷ್ಟು ದಿನಗಳಿಂದ ಇಲ್ಲಿ ದ್ದೀರಿ! ಇನ್ನು ಮೇಲಿಂದ ಈ ಹುಡುಗ ನಿಮ್ಮ ಸೇವೆ ಮಾಡುತ್ತಾನೆ” ಎಂದರು. ಸ್ವಾಮಿ ಮಾಧವಾನಂದರು ಗಂಭೀರ ಭಾವದಿಂದ, “ನೋಡು ಬುದ್ಧ, ನಾನು ಏನೇನು ಕೆಲಸ ಹೇಳುತ್ತೇನೋ ಅದನ್ನು ಹಾಗೆಯೇ ಮಾಡಬೇಕು ಅಂತ ಅವನಿಗೆ ಸರಿಯಾದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಹೇಳಿಬಿಡು. ಸೇವೆಯ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ಮತ್ತೆ ನನಗೆ ತೊಂದರೆಯಾಗಬಾರದು” ಎಂದರು. ಹಾಗೇ ಆಗಲಿ ಎಂದು ತೀರ್ಮಾನವಾಯಿತು.

ಅವರೊಂದಿಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಪರಿಚಯವಾಗುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಮಾಧವಾನಂದಜಿ ನನಗೆ ಹೇಳಿದರು, “ನೋಡು ಸಲೀಲ್, ನಿನಗೆ ನಾನು ಏನು ಕೆಲಸ ಹೇಳುತ್ತೇನೋ, ಅದಷ್ಟೇ ಮಾಡು. ಅದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಏನನ್ನೂ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಹೋಗಬೇಡ.” ಅದಕ್ಕೆ ನಾನೆಂದೆ, “ಆಗಲಿ ಮಹಾರಾಜ್, ನಾನೇನು ಮಾಡಬೇಕು ಹೇಳಿ.” ಅವರೆಂದರು, “ನಾನು ಮುದುಕನಾಗಿದ್ದೇನೆ. ಕೋಣೆ ಗುಡಿಸಲು, ಒರೆಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತಿಲ್ಲ. ನೀನು ನನಗೆ ಈ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿಕೊಡಬೇಕು. ಅದರೆ ನೀನು ನನ್ನ ಬಟ್ಟೆಬರೆ ಇತ್ಯಾದಿ ಒಗೆಯುವುದು ಬೇಡ. ಅವುಗಳನ್ನು ನಾನೇ ಒಗೆಯುತ್ತೇನೆ. ಮೋಡ ಬಂದುಬಿಟ್ಟರೆ, ಒಗೆದ ಬಟ್ಟೆಗಳನ್ನು ಎಲ್ಲಿಗಾದರೂ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ, ಅದನ್ನು ಒಣಗಿಸುವ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡು. ಅಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ನಾನೇ ಅವನ್ನು ವರಾಂಡದಲ್ಲಿ ಒಣಗಲು ಹಾಕಿಬಿಡುತ್ತೇನೆ” ಎಂದರು. “ಬೇರೆ

ಏನು ಮಾಡಬೇಕು ಮಹಾರಾಜ್?” ಎಂದು ನಾನು ಕೇಳಿದೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಅವರು, “ನನಗೆ ಊಟ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಬಾ, ನನಗೆ ಹೆಚ್ಚು ನಡೆಯುವುದು ಕಷ್ಟ” ಎಂದರು. ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರ ದೇವಸ್ಥಾನ (ಅದ್ವೈತ ಆಶ್ರಮ) ದಿಂದ ಅವರಿಗಾಗಿ ಪ್ರಸಾದ ಬರುತ್ತಿತ್ತು. ಮೊದಲ ಸಲ ಪ್ರಸಾದ ತರಲು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋದಾಗ ಅಲ್ಲಿ ಅಡುಗೆ ಇತ್ಯಾದಿ ಸೇವೆ ಮಾಡುವ ಭಂಡಾರಿ ಸ್ವಾಮೀಜಿ ನನಗೆ ಹೇಳಿದರು, “ನೀನು ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಬರಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ, ನೀನು ಹೋಗು. ಮಹಾರಾಜರಿಗೋಸ್ಕರ ನಾವು ಅಲ್ಲಿಗೇ ಪ್ರಸಾದ ಕಳುಹಿಸಿಕೊಡುತ್ತೇವೆ. ಇದು ನಮ್ಮ ಕೆಲಸ” ಎಂದರು. ಅನಂತರ ನನಗೆ ಆ ಕೆಲಸವನ್ನು ಮಾಡಲಾಗಲಿಲ್ಲ. ನನಗೆ ಹೆಚ್ಚಿನೂ ಕೆಲಸವಿಲ್ಲ ಎಂದು ನನಗರ್ಥವಾಯಿತು. ಒಂದು ದಿನ ನಾನು ತುಂಬ ಅಳುಕುತ್ತ ಮಹಾರಾಜರ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ಹೇಳಿದೆ, “ಮಹಾರಾಜ್, ನಿಮಗೆ ಇದರ ಅಗತ್ಯವಿಲ್ಲ ಎಂದು ನನಗೆ ಗೊತ್ತು; ಆದರೂ ನನ್ನ ಒಳಿತಿಗಾಗಿ ನೀವು ಉಪಯೋಗಿಸುತ್ತಿರುವ ಬಟ್ಟೆಬರೆಗಳನ್ನು ಒಗೆಯಲು ದಯವಿಟ್ಟು ಅನುಮತಿ ನೀಡಿ” ಎಂದೆ. ಅದೇನಾಯಿತೋ ಅರಿಯೆ, ಅವರು ಕೃಪೆ ತೋರಿ ಹೇಳಿದರು, “ಸರಿ!” ಅನಂತರ ಮುಂದುವರಿಸುತ್ತ, “ನೀನು ನನ್ನ ಹೊರ ಉಡುಪುಗಳನ್ನು- ಜುಬ್ಬಾ, ಬನೀನು, ಧೋತಿ, ಇತ್ಯಾದಿಗಳನ್ನು ಒಗೆಯಬಹುದು. ಆದರೆ ನನ್ನ ಕೌಶೀನವನ್ನು ನಾನೇ ಒಗೆದು ಒಣಗಿಸಿ ಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ” ಎಂದರು.

ಅವರಿಗೆ ತುಸು ನೆಗೆಡಿಯ ತೊಂದರೆ ಇತ್ತು. ಒಂದು ಸಲ ಅವರ ಶರ್ಟನ್ನು ಒಗೆಯುವಾಗ ಪಾಕೆಟ್‌ನಲ್ಲಿ ಒಂದು ಕರ್ಚೀಫ್ ಸಿಕ್ಕಿತು. ಅದನ್ನು ಬಹಳ ಕಾಲ ಉಪಯೋಗಿಸಿ, ಚೆನ್ನಾಗಿ ಒಗೆದುಹಾಕಿ, ಬಟ್ಟೆ ಜೀರ್ಣವಾಗಿ ಹೋಗಿತ್ತು. ಅವರು ಅದನ್ನು ಇನ್ನೂ ಉಪಯೋಗಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಅದಕ್ಕೆ ಸಾಬೂನು ಹಚ್ಚಿ, ಚೆನ್ನಾಗಿ ಒಗೆದು, ಶುಭ್ರವಾಗಿ ಒಣಗಿಸಿಕೊಟ್ಟೆ. ಆಗ ಮಹಾರಾಜರೊಂದಿಗೆ ತುಸು ಚೇಷ್ಟೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ನನಗೆ ಒಂದು ಆಲೋಚನೆ ಬಂತು. ನಾವೆಲ್ಲ ಹಳೆಯ ಸಾಧುಗಳನ್ನು ಜಿಪುಣರೆಂದೇ ಕರೆಯುತ್ತಿದ್ದೆವು. ಏಕೆಂದರೆ ಅವರು ಯಾವುದೇ ಕಾರಣಕ್ಕೂ ಮುಕ್ತವಾಗಿ ಖರ್ಚು ಮಾಡುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಹಾಗೆ ಮಾಡಿದರೆ ಅದನ್ನು ಅವರು ದುಂದುಗಾರಿಕೆಯೆಂದೇ ಭಾವಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಇರಲಿ, ನಾನು ಮಹಾರಾಜರ ಬಳಿಗೆ ಹೋದೆ. ಅಲ್ಲಿ ಅವರು ‘Reader’s Digest’ ಓದುತ್ತಿದ್ದರು. ನಾನು ಅವರ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ತುಸು ದೂರದಿಂದಲೇ ಅವರ ಕರ್ಚೀಫನ್ನು ಬೆಳಕಿಗೆ ಅಡ್ಡವಾಗುವಂತೆ ಹಿಡಿದು, “ಮಹಾರಾಜ್, ಇದನ್ನು ಯಾವುದಾದರೂ exhibition ಗೆ ಕಳುಹಿಸಿದರೆ ಹೇಗೆ, ನಮ್ಮ ಜನರಲ್ ಸೆಕ್ರೆಟರಿ ಮಹಾರಾಜರ ಕರ್ಚೀಫ್ ಅಂತ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ” ಎಂದೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಅವರು, “ನಿನಗೆ ಇದು ಎಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿತು? ಇದು ನನ್ನ personal use ನ ವಸ್ತು” ಎಂದರು. “ಇದು ನಿಮ್ಮ ಜೀವಿನಲ್ಲಿತ್ತು. ನೀವು ಮೂಗು ಒರೆಸಿ ಒರೆಸಿ ಈ ಕರ್ಚೀಫ್‌ನ

ಅವಸ್ಥೆ ಹೀಗಾಗಿದೆ. ಅದನ್ನು ನನಗೆ ಕೊಟ್ಟುಬಿಡಿ. ನಿಮ್ಮ ನೆನಪಿಗಾಗಿ ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ” ಎಂದೆ ನಾನು. ಆಗ ಮಹಾರಾಜರು ಚಿಕ್ಕ ಹುಡುಗನಂತೆ ಎದ್ದು ಬಂದು, ಕರ್ಚೀಫನ್ನು ನನ್ನಿಂದ ಪಡೆಯಲು ಪೀಡಿಸತೊಡಗಿದರು. ಅವರು ಒಂದು ಕಾಲನ್ನು ಮುಂದಕ್ಕೆ ಚಾಚಿ ನನ್ನ ಹತ್ತಿರ ಬರುತ್ತಿದ್ದರೆ, ನಾನು ಹಿಂದಿನಿಂದ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದೆ. ಅವರು ದಯನೀಯವಾದ ಸ್ವರದಿಂದ “ಏನು ಮಾಡಲಿ, ಏನು ಮಾಡಲಿ! ಅಮೆರಿಕದ ಒಬ್ಬಕ್ಕೆ ವೃದ್ಧ ಮಹಿಳೆ (ಅವಳ ಹೆಸರು ಹೇಳಿದರು) ಪ್ರತಿ ತಿಂಗಳೂ ನನಗೆ ನಾಲ್ಕು ಕರ್ಚೀಫ್ ಕಳುಹಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು. ಈಗ ಅವಳು ಇಹಲೋಕವನ್ನು ತ್ಯಜಿಸಿ ದ್ದಾಳೆ. ಅವಳು ಕೊಟ್ಟ ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ಆಕೆಯ ನೆನಪಿಗೋಸ್ಕರ ಈಗಲೂ ನಾನು ಉಪಯೋಗಿಸುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ಇದನ್ನೂ ನೀನು ಬಿಸಾಕಿಬಿಡಬೇಡ. ನಿಮಗೆ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ವೃದ್ಧ ಬಿಸಾಕುವ ಅಭ್ಯಾಸ” ಎಂದರು. ನಾನೆಂದೆ, “ಮಹಾರಾಜ್, ನಿಮಗೆ ನಾನು ನಾಲ್ಕು ಕರ್ಚೀಫ್ ತಂದುಕೊಡುತ್ತೇನೆ.” ಅದಕ್ಕೆ ಅವರು, “ಯಾವತ್ತೂ ಹಾಗೆ ಮಾಡಬೇಡ. ಜನರಲ್ ಸೆಕ್ರೆಟರಿ ಯಾರಿಂದಲೂ ಏನನ್ನೂ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವಂತಿಲ್ಲ. ಆ ಉಪೇನ್ (ಸ್ವಾಮಿ ವಿಮುಕ್ತಾನಂದರು) ಹದಿನಾಲ್ಕು ಆಣೆ ಖರ್ಚುಮಾಡಿ ಒಂದು Duckback ನ Hold-all ಅನ್ನು ಕೊಂಡುಕೊಂಡು ಬಂದು ನನಗೆ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದ. ನೀನು ನನಗೆ ಏನನ್ನೂ ಕೊಡಬೇಡಪ್ಪಾ” ಎಂದರು. ಮಹಾರಾಜರ ಸ್ವಭಾವ ವಂತೂ ಕೇವಲ ಬಾಲಕನಂತಾಗಿಬಿಟ್ಟಿತ್ತು.

ಆದರೂ ನಾನೆಂದೆ - “ಮಹಾರಾಜ್, ನಾವು ಬ್ರಹ್ಮಚಾರಿಗಳು ಇಲ್ಲಿ (ಕಾಶಿಯಲ್ಲಿ) ಭಂಡಾರಕ್ಕೆ (ಅನ್ನಸಂತರ್ಪಣೆ) ಹೋದಾಗ ಅಲ್ಲಿ ನಮಗೂ ಎಂಟಾಣೆ ದಕ್ಷಿಣೆ ಕೊಡುತ್ತಾರೆ. ಆ ಹಣವನ್ನು ನಾನು ಹೆಚ್ಚಿನೂ ಖರ್ಚು ಮಾಡಿಲ್ಲ. ಏನೋ ಒಂದಿಷ್ಟು ಪುಸ್ತಕ ಕೊಂಡುಕೊಂಡು, ಉಳಿದ ಹಣವೆಲ್ಲ ನನ್ನ ಕೋಣೆಯಲ್ಲೇ ಇದೆ. ಮಹಾರಾಜ್, ಎಂಟಾಣೆಗೆ ಕಾಶಿಯ ಬಜಾರ್‌ನಲ್ಲಿ ನಾಲ್ಕು ಕರ್ಚೀಫ್ ಸಿಗುತ್ತದೆ. ನಿಮಗೋಸ್ಕರ ನಾನು ನಾಲ್ಕು ಕರ್ಚೀಫ್ ಕೊಂಡುಕೊಂಡು ತರುತ್ತೇನೆ. ನೀವು ದಯವಿಟ್ಟು ಅವುಗಳನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸಬೇಕು, ಮಹಾರಾಜ್.” ಅವರು ತುಸು ದೃಢವಾಗಿ ಹೇಳಿದರು, “ಇಲ್ಲ, ನೀನು ಆ ಕೆಲಸವನ್ನು ಮಾತ್ರ ಮಾಡಕೂಡದು.” ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಬಹಳ ವಾದವಿವಾದಗಳಾದವು. ಅನಂತರ ಅವರು ತುಸು ಮೆತ್ತಗಾದರು, ನಾನೂ ಸುಮ್ಮನಾದೆ. ಆದರೆ ನಾನು ಒಂದು ದಿನ ಎಂಟಾಣೆಗೆ ನಾಲ್ಕು ಕರ್ಚೀಫ್ ಖರೀದಿ ಮಾಡಿ ತಂದೆ. ಇನ್ನು ಅದನ್ನು ಅವರಿಗೆ ಹೇಗೆ ಕೊಡಲಿ, ಯಾವಾಗ ಕೊಡಲಿ ಎಂದು ನಾನು ಚಿಂತಿಸತೊಡಗಿದೆ. ಏಕೆಂದರೆ, ನೇರ ಕೈಗೆ ಕೊಟ್ಟರೆ ಅವರು ಅದನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಲಾರರು ಅಂತ ನನಗೆ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಮನವರಿಕೆಯಾಗಿತ್ತು.

ಇತ್ತ ಅವರಿಗೆ ಬೇಲೂರು ಮಠಕ್ಕೆ ಮರಳುವ ದಿವಸ ಸಮೀಪಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಅವರು ನನಗೆ ಪೆಟ್ಟಿಗೆಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಜೋಡಿ